

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **B.W.**

oskarżonego z art. 200 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 sierpnia 2025 r.,

skargi prokuratora w trybie art. 539a k.p.k.,

na wyrok sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 22 maja 2025 r., sygn. akt II Ka 119/25,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Przasnyszu

z dnia 30 stycznia 2025 r., sygn. akt II K 778/23,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;

**2. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania sądowego
przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 30 stycznia 2025 r. (sygn. akt II K 778/23) oskarżony B.W. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności, a także orzeczono wobec niego 3-letni zakaz zbliżania się i kontaktowania z pokrzywdzoną.

W wyniku apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 22 maja 2025 r. (sygn. akt II Ka 119/25) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Przasnyszu do ponownego rozpoznania. Apelacja obrońcy opierała się na następujących zarzutach: obrazy prawa materialnego, tj. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k., przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie; naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 170 § 1 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przesłuchanie świadków jako spóźnionego; oraz naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 4, art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą na odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego i oparciu rozstrzygnięcia wyłącznie na zeznaniach matki pokrzywdzonej.

Na powyższy wyrok skargę w trybie art. 539a k.p.k. wniósł Prokurator Okręgowy w Ostrołęce. Skarżący zarzucił orzeczeniu rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 437 § 2 k.p.k., polegające na niezasadnym uchyleniu wyroku sądu pierwszej instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Zdaniem Prokuratora, taka decyzja była nieuzasadniona, ponieważ brak było przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k., a także nie było konieczności przeprowadzania w całości na nowo przewodu sądowego. Prokurator wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się bezzasadna.

Sąd Najwyższy w pełni podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że uchybienia procesowe popełnione przez Sąd Rejonowy miały tak istotną wagę, że nie było możliwe ich konwalidowanie na etapie postępowania odwoławczego bez naruszenia prawa oskarżonego do sprawiedliwego procesu i postępowania dwuinstancyjnego. Sąd Okręgowy słusznie uznał, że konieczne jest przeprowadzenie przewodu sądowego w całości od początku. Trafnie zauważył, że oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków S.G. i J.Ż. było

niezasadne. Zgodnie z art. 170 § 1a k.p.k. oddalenie spóźnionego wniosku dowodowego jest niedopuszczalne, gdy okoliczność, która ma zostać udowodniona, ma znaczenie dla ustalenia, czy popełniono czyn zabroniony. W tej sprawie dowody te miały służyć do wykazania alibi oskarżonego, co miało kluczowe znaczenie wobec rozbieżności w wersjach zdarzeń oskarżonego i pokrzywdzonej. Ponadto, Sąd Rejonowy dokonał oceny zeznań świadka J.Ż., mimo że nigdy nie został on przesłuchany, co stanowi rażące naruszenie art. 170 § 2 k.p.k. Sąd Rejonowy dopuścił się także naruszenia przepisów o dokumentowaniu czynności procesowych, powołując się w uzasadnieniu na oględziny telefonu stacjonarnego E.C., które nie zostały udokumentowane protokołem zgodnie z art. 143 § 1 pkt 3 k.p.k. Ponadto, Sąd pierwszej instancji w rażący sposób naruszył art. 174 k.p.k., opierając swoje ustalenia faktyczne na notatkach urzędowych, co jest niedopuszczalne.

Naruszenia te są na tyle poważne, że Sąd Okręgowy nie mógł ich sanować w postępowaniu odwoławczym. Przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków, których wcześniej Sąd Rejonowy oddalił, oraz prawidłowe dokonanie oceny wszystkich dowodów, w tym zeznań pokrzywdzonej i prawidłowe wprowadzenie do procesu okazania wizerunku, wymagało ponownego przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, a nie jedynie uzupełnienia materiału dowodowego. Sąd Najwyższy w pełni podziela ocenę Sądu Okręgowego, że w takim stanie sprawy nie było możliwe wydanie orzeczenia reformatoryjnego, a jedynym słusznym rozwiązaniem było uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Tym samym skarga Prokuratora, oparta na błędnym założeniu, że uchybienia te można było naprawić w postępowaniu odwoławczym, jest bezzasadna.

[WB]

[a.ł.]

